

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 125.499 van 19 november 2003
in de zaak A. 121.962/VII-26.790**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 31 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring van 6 mei 2002;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 8 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 3 februari 2002 en verklaarde zich op 26 februari 2002 vluchteling.

1.2. Op 5 maart 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 maart 2002 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Deze beslissing werd voor de Raad van State aangevochten met een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring, gekend onder nummer A.118.333/VII-26.093. Deze werden verworpen bij arrest nr. 125.500 van 19 november 2003.

1.4. Op 2 mei 2002 verklaarde de verzoekende partij zich voor een tweede maal vluchteling. Op 6 mei 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van in overwegingname van deze tweede vluchtelingenverklaring.

"(...)

Overwegende dat betrokkene reeds eerder een asielaanvraag heeft ingediend die op de datum van 14/03/2002 door het CGVS middels een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd afgesloten;

Betrokkene na de betekening van zijn bevestigende beslissing niet terugkeerde naar zijn land van herkomst en een tweede asielaanvraag pas in overweging kan genomen worden wanneer er aan een dubbele voorwaarde is voldaan

- er namelijk nieuwe gegevens worden aangebracht: nieuwe gegevens zijn gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure;

- en uit de aangebrachte nieuwe gegevens moeten er ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kunnen afgeleid worden;

met betrekking tot de documenten die betrokkene onze diensten voorlegt, namelijk zijn geboorteakte en huwelijksakte en het medisch certificaat van zijn echtgenote omtrent de gebeurtenissen op 1/3/2001 en een brief van zijn advocaat die zijn vrouw eveneens aanbracht voor haar tweede asielaanvraag;

deze documenten geen nieuwe elementen aanbrengen die relevant zijn voor zijn tweede asielaanvraag;

de oproepingsbrief van de politie waar de aanwezigheid van betrokkene gevraagd wordt op 2/3/2001 door betrokkene reeds gemeld wordt tijdens zijn eerste asielaanvraag;

betrokkene deze oproepingsbrief nu aanbrengt, verstrekt geen nieuwe elementen of inzichten omtrent zijn asielaanvraag;

er geen nieuwe elementen die een asielaanvraag kunnen onderbouwen werden voorgelegd wordt de tweede asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen.

De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993 en 11 december 1996 wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Betrokkene was reeds opgesloten vooraleer hij/zij het statuut van vluchteling aanvroeg."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending inroept van de artikelen 7, 11/, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 1 van het protocol nr. 7 bij het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het recht van verdediging, doordat de bestreden beslissing met geen woord rept over het feit dat verzoeker reeds meer dan twee maanden was opgesloten in het asielcentrum te Steenokkerzeel, zonder dat er tijdig een beslissing werd genomen, zodat "het er alle schijn van heeft dat de bestreden beslissing slechts werd genomen ten einde dit te camoufleren en de beslissing aldus werd genomen bij machtsafwending"; dat verzoeker betoogt dat zijn huwelijk wel degelijk een nieuw element was, waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moest worden gehouden en dat ook de brief van de Moldavische advocaat nieuwe elementen bevatte die de verwerende partij in overweging had moeten nemen; dat tenslotte wordt voorgehouden dat aan verzoeker wel een bevel werd betekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten, maar niet aan zijn echtgenote, hetgeen een ongeoorloofde inmenging inhoudt in het gezinsleven en een ongelijke behandeling met zich brengt;

Overwegende dat het niet aan de Raad van State toekomt zich uit te spreken over de beweerde onrechtmatigheid van de vrijheidsberoving; dat uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij de bestreden beslissing nam als gevolg van de op 19 april 2002 ingediende tweede asielaanvraag, waaromtrent verzoeker op 26 april

2002 werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken; dat niet wordt aangetoond dat er te dezen sprake zou zijn van machtsafwending;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat verzoeker dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht, hij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslistten bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat verzoeker niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de verwerende partij op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt;

Overwegende dat het niet kennelijk onredelijk is vanwege de verwerende partij om te oordelen dat het bewijs van het huwelijk van verzoeker niet meteen een bewijs van vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaakt; dat de gegevens vervat in de brief van de Moldavische advocaat reeds konden worden aangereikt bij de eerste asielaanvraag, nu deze bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekers echtgenote door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd betrokken in zijn beslissing van 21 februari 2002, terwijl deze over verzoekers aanvraag dateert van 14 maart 2002;

Overwegende dat ook de echtgenote van verzoeker reeds verschillende malen het bevel kreeg om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat de verplichting voor het bestuur om het recht van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken; dat de Vreemdelingenwet geen dergelijk voorschrift bevat;

4. Overwegende dat verzoeker geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.